

14. Pobožnost.

(28. února 1932)

Toto slavnostní slovo sice lidští duchové zde na zemi vytvořili, ale ve skutečnosti nikdy nepochopili. Umíchali si pro ně směsici, která obsahuje v sobě leccos z mnohého, z čehož se ovšem ani kousek nepřibližuje pravé pobožnosti, neboť vše bylo pouze převzato z lidského rozumu. Nalezneme zde velmi silně zdůrazněný pojem pozornosti, myšlenkového zahloubání, avšak nikoliv pobožnost, neboť zbožný může být jedině lidský duch, nikdy ne mozek.

I ona tolik vychvalovaná meditace, zahloubání se, nejsou zpravidla ničím jiným, než ctižádostivá pozorování sama sebe, snění, avšak nikoli pobožnost.

Pobožnost jest v citu mnohem obsáhlejší, je to modlitba beze slov, u vědomí si vlastní *malosti!* Stojí tedy přímo proti cíli meditace pozemských lidí. Zahloubání se do sebe v nynějších formách je požadováním, kdežto pobožnost znamená být připraven *přijímat* v opravdové pokoře, být otevřen veškerému požehnání proudícímu z nejvyššího Světla, zahalen nevyslovitelnou touhou po koruně čistoty! Tuto pobožnost lidstvo nezná, ani vy ne, protože ona jest svátostí. Musíte se to ale naučit, protože to pro vás jest nevyhnutelně nutné!

Táži se proto vás, kdo zde sedíte naslouchající v této hodině pobožnosti, již pravidelně konáte: Kde jest u vás posvátnost pobožnosti? Zodpovězte si to, protože z toho budete muset skládat účet v soudu!

Abyste to poznali, nechal jsem vás to *prožít*, neboť jinak byste to nikdy nepochopili.

Ponechal jsem vám proto po nějaký čas volnost! Sám chtěl jsem se při tom na vás ještě učit, chtěl jsem vidět, jakým se v tom lidský duch ukáže, jak dalece dokáže on sám k tomu přinést vážné chtění, jež k tomu patří. V každém případě *může*, neboť vše mu k tomu bylo dáno. A vy máte k tomu možnost v daleko silnější míře! Vy, kdož jste vyvoleni a povoláni, kdož jste se sami zavázali sloužit Božské spravedlnosti v lidsky nejčistší formě a k tomu též obdrželi sílu, kterou můžete a musíte využít!

Poznal jsem přitom, že jste k tomu sami v sobě nemohli přinést *pravou* vůli, protože se vašemu chtění nedostává opravdovosti a sebezpřekonání *tam*, kde je jich zapotřebí nejvíce. Potřebujete přinucení, jako všichni pozemští lidé v této době, tuto pravdu vám nesmím dále skrývat v hodině, kdy musí na zemi dojít k výstavbě! Co mám očekávat od druhých, kteří nemají té pomoci, které se vám dostává, kteří se nemohou počítat k povoláním a vyvoleným!

Pokud bych vám to pouze *říkal*, nikdy byste tomu neuvěřili! Ponechal jsem vám tedy na čas úplnou volnost, abyste mi mohli ukázat, jak se sami utváříte, vy, kteří přece dlíte v bezprostřední blízkosti Božské síly, z níž můžete čerpat, kolik jen chcete.

Nadlidské byste mohli vykonat v sobě a pro sebe samé! Osm desetin z toho jste nevyužili nebo roztrousili. Vždyť netušíte, čeho by se mohlo vašemu duchu dostat v této době! Přece však jste až k poslední slavnosti věrně splnili, co od vás bylo očekáváno, neboť jste až doposud měli nevědomě působit v duchu. V duchu se zachvíváte jasně a silně, je to jen několik málo výjimek, kdy někteří selhali.

Nyní však začíná pozemské působení! S tím si musíte počínat *vědomě*, má-li býti účinné. Nyní musíte

pozemsky ukázati, co jste zač, musíte pozemsky viditelně vydávat svědectví o chtění svého ducha, nikoli slovy, ale v činu! Čin počíná se ale ve vás *samotných*. Po ovocích jejich poznáte je, podle jejich podstaty, jejich druhu! Tak to bylo o vás zvěstováno již Synem Božím!

Nechal jsem vás jít klidně svou cestou, pokud jsem vás duchovně mohl sám strhnout s sebou. Vy jste chtěli! To stačilo! Pozemsky nechal jsem vás jít, neboť jste se měli učit na sobě samých, tak jako jsem se na tom chtěl učit já.

Dnes vám musím ukázati, kde jste ke své službě přes své nejlepší chtění ještě pozemsky nedostateční, neboť nejen toto chtění, nýbrž vaše celé bytí, vaše řeč, činy, ba i vaše pohyby patří nyní ke službě! Jedním slovem: vy sami a zcela!

Mnohé mi v průběhu času působilo bolest, mnohdy se ve mně zvedal hněv, ale musel jsem vás to nechat *prožít*, jinak byste to byli nepochopili.

Chtěl jsem ve vás mít lidi svobodné, hrdé a velké, duchovně v každém ohledu posílené, vyvinuté tak, aby sami ze sebe vše správně a jasně cítili, dobrovolně a radostně činili to, co nyní pozemsky náleží k jejich úkolu! Božskou sílu, jež to vše v sobě skrývala, jste k tomu měli přece k dispozici. Nebylo to ale možno s duchy pozemských lidí provést. Ani vy jste tuto sílu nepoužívali a zabývali se nic neříkajícími všedními věcmi, které vás opět otupily a učinily mělkými. Ba i prostota haly a hodin pobožnosti vás oslabuje! Viděli jste v tom navenek jen všední den a zavlekli jste tedy všednost s sebou dovnitř, smísili ji bezmyšlenkovitě se svou bohoslužbou, s tím nejsvětějším a nejvyšším, co ve stvoření jest!

Říkám vám výslovně ještě jednou: Nevnesli jste bohoslužbu do všedního dne, jak jsem tomu chtěl, nýbrž zavlekli jste všední den do bohoslužby, do této Bohu zasvěcené haly. Tím byla pro vás veškerá svatost pryč!

Je vám zapotřebí symbolů, které jsou vám svaté, pro které musíte obětovat krev a život, jako voják pro svůj prapor! Potřebujete také symboly, abyste se dostali do nálady, potřebné k pobožnosti, potřebujete *viditelnou* oporu, hrubohmotně viditelnou, hmatatelnou, jinak se necháte vnějším světem odlákat a učinit povrchními, neboť váš duch je ještě příliš slabý, ještě jste jej neposílili.

Poskytl jsem vám zkušenost s vámi samotnými, abyste se na ní učili, *co všechno potřebují lidé, kteří k vám brzy budou vzhlížet v očekávání, co jim dáte. Učte se na tom, že tito lidé rovněž potřebují symboly, pozemskou oporu a pomyslete, že vy musíte hledajícím být těmito symboly!* Za tímto účelem pozorujte napřed sama sebe!

Ještě nikdy jste v této místnosti neviděli, že by byl Trigon při pobožnosti v kloboucích a kožiších! Úcta k hodině pobožnosti, jež má sloužit Bohu, jest v nás na to příliš veliká a samozřejmá. Proč nečiníte stejně z úcty k Pánu! Zůstáváte jako na ulici, tak nízko si tedy ceníte toho, smíte-li v duchu stát před stupni Božího trůnu! To se musí nyní pozemsky změnit! Kdo to neumí či nechce, ten zůstaň vzdálen, ruší! Není pro lidi žádným vzorem. Člověk vůbec nikdy nemůže činit dosti, aby vyjádřil svou úctu ke Stvořiteli! Pobožnost zde, to není lidská přednáška! Stojíte v duchu před stupni Božího trůnu! Věděli jste to, a přece jste podle toho nejednali!

Jen se stále ostře pozorujte v malých věcech! Neboť větší chyby neděláte tak snadno! Ale zcela malé věci mají pozemsky i duchovně nesmírný dosah pro vás i pro všechny, kteří zde na Hoře hledají vzor! Pomoc ke vzestupu, ne potlačování! Nechtějí jen slyšet, nýbrž také plným právem na vás *vidět a prožívat!*

K pravé pobožnosti náleží v první řadě také pravá úcta, kterou musíte přinášet svému Bohu, jemuž

jste se zaslíbili, kde jen můžete. Nesete-li tuto úctu skutečně v sobě, pak si také najde cestu, jak se pozemsky navenek *ukázat!* Ne okázale, nýbrž v maličkostech se ukazuje její pravost!

Pozorujte nyní se mnou skutečnosti, k nimž došlo, poněvadž jsem nic zvláštního neurčil, nýbrž vše jsem přenechal vám samotným, ba dokonce jsem se vším souhlasil, abyste mohli sami sebe poznat, než nyní započne pozemská práce!

Nazýváte to hodinou pobožnosti, kterou zde slavíme každou neděli, každou středu. Jest vám to však opravdu hodina pobožnosti? Ne! Svatost pobožnosti musela by se projevit zcela jinak! Kde jest úcta k Pánu, která se musí projevit již v postoji posluchačů? Což stále ještě nevíte, co *jest* Bůh? Netušíte ani onu nesmírnou velikost, při níž musíte býti šťastni, že smíte vděčně klesnout do prachu a každým dechem se zajíkat velebením? Otrást by se musela celá vaše duše i tělo při tomto jediném slově „Bůh“.

Co vše vám v tom již bylo dáno, abyste poznali onu velikost, pokud jest to duchu pozemského člověka možno. Neprožili jste v sobě dary, což dokazují rozhovory cestou k pobožnosti a z ní, které až příliš jasně prozrazují vaše myšlenky a tím váš vnitřní život!

Zde jest hodina pobožnosti, zde jest pro vás *chrám!* K tomu byl také tento stánek postaven. Nazývá se stánek Boží! Pozorujte jej v čistotě takovýchto citů!

Není nesprávné, hovoří-li lidé v nížinách o chrámu! Nevědomky tím vystihují to pravé! Pro nás jest ten stánek chrámem! Ale jak jsem již při první pobožnosti v tomto stánku pravil, jak jsem od vás požadoval, musíte z tohoto stánku chrám učiniti vy! Dávám vám tato slova ještě jednou, abyste je přijali a podle nich jednali!

Chci vám dále dokázat, že se tak dosud nestalo! Tento stánek byl uvolněn ke stravování v době, kdy se nekonají pobožnosti, aby se zde všechno stalo zažitým a důvěrně známým, až přijde čas, kdy vás jen Boží milost uchrání před zkázou! Máte zůstat uchráněni alespoň toho nejkrajnějšího, čemu padnou v oběť statisíce následkem nedostatku nejnnutnější výživy pro tělo. Společné stravování náleží tedy k přípravě na dobu hrubohmotného konečného soudu, na společné zachvívání v duchu v přirozené pospolitosti. I toto stravování stane se v nejtěžší době bohoslužbou, která vás v milosti zachová, až vás obklopí hrůzná nouze!

Jídlo stane se vám pak samočinně děkovnou bohoslužbou, a má jí v budoucnu trvale zůstat!

Ponechal jsem vám volnou ruku. S bolestí v srdci jsem záhy viděl, jak ve vás hrubohmotné rychle zvítězilo nad duchovním a získalo převahu. Symbolicky je to dokonce viditelné. Z tohoto místa jest zvěstováno Slovo Boží! Svaté dění! Jest zvěstováno skrze mne! Je symbolické, že toto zvěstování se děje ze zvýšeného místa, jak jest dokonce obvyklé při všech bohoslužbách v kostelích. A zde obzvláště, kde je Slovo živoucí.

Místo zvěstování se však stále zmenšovalo pro pohodlnost účastníků hrubohmotného stravování. Hmotné je jako popínavá rostlina, jíž strom nejprve poskytne pomocně oporu, a ona jej pak oloupí o světlo a slunce a posléze jej úplně zadusí. Toto vše jsem připouštěl, abyste to jednou sami mohli poznat, až vám to vysvětlím, jinak byste tomu nikdy nebyli uvěřili. Považujete tento stánek opravdu za chrám Boží, nebo pouze za jídelnu?

Zkoumejte se na tom! V budoucnu nedovolíme proto ani psům přístup k hale! Nepatří tam, kde zvěstují Slovo Boží, byť je i třeba tato zvířata považovat za nevinnější, než lidi!

Zujte si boty, zde jest svatá zem! Tak to musím od vás pozemských lidí vyžadovati, chci-li vám postavit vstříc Boží velikost i jen z nejmenší části; to byste si ale museli sami říkat, stokrát za den, i

ten nejlepší slavnostní oděv musel by vám k tomu být ještě nedostačující!

To není výtka, kterou vám těmito slovy činím, nýbrž poučení v prožití! Jak jest vaše nitro uzpůsobeno, to ukažte nyní i navenek, neboť vám začíná pozemský úkol!

S úzkostí jsem dosud hleděl na každého hledajícího, který vystoupil na Horu, obával jsem se kvůli vám o jeho duši! Raději vidím, když se hledající přibližuje nějakému kruhu v nížinách, než když stoupá sem k prameni, kde pak je zklamán vržen duchovně zpět, protože nenachází pozemsky viditelné to, co smí plným právem očekávat od povolanych, učedníků a apoštolů Imanuele. Nenechte je v tom odejít s prázdnou, neboť vše na vás padne zpět, jak opomenutí, tak i dobro!

Hledající nalezne dnes v malém kruhu mnohem více vážnosti a důstojnosti, než zde nahoře. *Všedním pokrmem* stalo se zde na Hoře Boží Slovo, které se už nepokládá za něco svatého!

A tak to jde dále. Mnohé se zakořenilo jako jed. Myslíte, že síla spočívá v tom, že to berete strážlivě? Nikdy! Strážlivě znamená rozumově, což nemůže dosáhnouti duchovního! Buďte strážliví ve všedních záležitostech, ale neupírejte duchu pobožnost, která jediná ho může spojit s Bohem! Zavíráte mu jinak všechny brány ke Světlu!

Cokoli jsem vám na tomto místě řekl jako vážné napomenutí, rychle to ve vás vybledlo, u mnohých se pomalu mezi to vsunulo opět vlastní mínění, jakož i mnohé z toho, jak byl dříve zvyklý myslet, a posléze bez zlého chtění nejednáte podle toho, co jsem požadoval, nýbrž podle sebe samých nebo podle těch, kdo vám v pozemském bytí jsou milí!

Viděl jsem nad mnohými vznášet se nebezpečí, velké nebezpečí, které může tak mnohého pevně stojícího srazit a mnohého také srazí! Vznáší se, podobno temným, dokonce černým mrakům, zlověstně nad těmito nic netušícími!

Chci vás dnes před tím varovat. Slyšte: Zraní-li se takovýto vám milý člověk, lhostejno, zda v rodině či mimo ni, vlastní vinou tělesně či duševně, pak jsou mezi vámi ještě lidé, kteří bezhlavě zapomenou na všechno ostatní a myslí jen na jedno, jak za každou cenu pomoci tomuto milému člověku. Toto postaví v těchto chvílích na nejvyšší místo a vše tomu bez rozmýšlení podřídí, s očima i ušima úplně uzavřenýma.

Zní to dle lidského soudu krutě, říkám-li, že toto *musí* přivodit pomáhajícímu pád. Ale to není kruté, nýbrž jen spravedlivé, neboť on ve své lítosti staví bez rozmyslu nade vše toho, jenž na sebe musí jednou vzít následky často kárané lehkomyšlnosti nebo svéhlavosti a proto trpět *má*, aby se nemusel zřítit, nýbrž v sobě přijíti k poznání skrze vážné varování, protože nedbal slov. Dokonce jej dočasně staví nad svou přísahu a své nejvyšší povinnosti.

Přemýšlejte o tom, v tomto varování spočívá hluboký, přehluboký smysl. Ještě vážnější, než se domníváte! A ono je nutné, naléhavě nutné, neboť spějeme nesmírnou rychlostí k poslednímu soudu, přičemž každý pak musí stát na svém místě k výstavbě nové Boží říše! Neomylně, věrně, poslušně, jako žula vstříc útočícím vlnám starých názorů a musí je lámat a tříštit, poslušen mých slov! Byť se i vše kolem něj řítilo! Jiné k tomu nemohu potřebovat! Voják se také nesmí vzdálit z místa mu svěřeného! Pravím vám ještě více: Kdo chce nyní ještě kupříkladu kvůli své ješitnosti zůstat neposlušným a nevyživuje své tělo tak, jak to požadují Bohem seslaná ústa Mariina, ten se provinuje a brzy pocítí zvrtné působení takovéto neposlušnosti! Možná to bude zničující pro jeho tělo! Nelze zadržeti meč v úderu, neboť takto zanedbané tělo nemůže pak stát na svém místě, jak má! Nedá se k tomu použít, neboť násilně přivozenou štíhlostí neslouží člověk Bohu, nýbrž své ješitnosti; Bohu slouží zdravím a silou! A jen ke službě Bohu budou mít povolání napříště tělo na zemi, ne pro pozemskou rozkoš lidského oka.

Ani jediný mezi vámi nemůže vědět, proč je mu naznačováno, aby činil to či ono v době, kdy to nepovažuje za nutné. Pocítí ale následky, neposlechne-li bezpodmínečně. Stojí ve službě Bohu! To nesmí zapomínat. Není mu řečeno nic, co není potřebné pro jeho úkol, co by *nevyžadovalo* následování!

Tu není místo na vlastní názory, nashromážděné z dosavadních zkušeností, tu se nelze řídit radami dřívějších lékařů. Jsou to Bohem seslaná ústa, která k vám nyní o těchto věcech promlouvají, a vy to musíte *bezpodmínečně* následovat, jinak vás zasáhne úder meče v zákoně Boží vůle!

Každý z vás zná zcela přesně Mariin úkol, její velké poslání! Co říká o tělesných záležitostech, to jest vědění ze Světa! Tedy absolutní správnost, co se týče příčiny, východiska, momentálního stavu a také projevu nemocí, lhotejno jakého druhu. A i kdyby se chtělo jejímu vědění postavit tisíc lékařů, pak by se všech tisíc lékařů muselo mýlit.

Časy dosavadního vědění jsou pryč, neboť nyní stojíte v paprsku nové hvězdy, který podmiňuje jiné vědění a vyvolává jiné účinky! Rada vás chrání před nadcházejícím nebezpečím, které by vás jinak muselo postihnout! Jestliže vás pak již nic nemůže zasáhnout, jelikož jste se podřídili, myslíte si často, že se už jen proto nic nestalo, protože rada či varování byly prázdné řeči. Také zde se žel často takto myslí! Ale není tomu tak, nýbrž tím, že jste uposlechli, ušli jste nebezpečí! Mohli jste se mu včas vyvarovat! Proto také zůstalo pro vás vše v klidu. Ne však proto, že by nebezpečí nebylo! Myslíte ještě příliš lehkomyšlně v těchto věcech! Jestliže někde nedošlo k neštěstí, není tím ještě prokázáno, že nebylo plánováno, jen proto, že bylo odvráceno!

Díky svému pobytu zde na Hoře jste již zůstali láskyplně uchráněni tak mnohého zla, které by vás jinak bylo zasáhlo, pokud byste přebývali dole! Víte vůbec, jak by se vám vedlo v nížinách? Jen měsíce vás nyní dělí od tak mnohého poznání, které při pohledu zpět jasně před sebou uvidíte! Pak budete jistě vděčně vzhlížet ke Světu!

Vyvolení nemohou již žít tak, jak *oni* chtějí, nýbrž mají jako první služebníci poslouchat zákony, dobrovolně a příkladem všem lidem se jim podříditi, jak to slíbili ve svaté hodině před stolem Páně a na prapor!

Každý se musí nyní tělesně připravit. Za tímto účelem stavím každého vyvoleného, tedy učedníky a apoštoly již v této hodině do služby. Tak ho zasáhne desateronásobnou silou zvrtné působení, a také rychleji, jakmile neuposlechne. I když toto neuposlechnutí nastane zcela ve skrytu a tajně. Zvrtné působení vás zasáhne samočinně, také vaše myšlenky, poté, co byl tento zákon mnou nyní vysloven.

Kdo se v budoucnu ještě odváží pozvednout přes požadavek Bohem seslaných úst Mariiných, jak k tomu často v činech mlčky docházelo, ten bude zasažen, neboť bezpodmínečná úcta vůči Boží vůli musí nyní býti vynucena! Kdo ji svým vlastním chtěním pošlapává, protože ještě není s to pochopit, kým tím pohrdá, a chce ještě stavět výše lidské slovo, radu a názor, anebo kdo chce dokonce ve výsměchu Božímu přikázání přinášet oběť nejhoršímu zlu tohoto pozemského lidstva, ješitnosti, ten se tím vyřadil ze služby Grálu, neboť selhal! Jediné slovo stačí, aby mne takto přimělo k jednání.

Varuji, varuji vás ještě jednou! Každý vyvolený nejen že má povinnosti, ale má také v každém případě žítí plně Poselstvím Grálu!

Neboť ono jest a zůstává základem nové říše, a jen z tohoto základu může každý plnit svou povinnost, jen tak může jít výstavba kupředu!

A všichni vyvolení mají se státi *základem* pro celé pozemské lidstvo. Vy vyvolení musíte tedy býti živoucím Poselstvím Grálu, jinak nemůžete nikdy vytvořiti základ! Musíte jím tak žítí, že nebudete

moci již vůbec jednati jinak a nebudete potřebovat teprve nad tím přemýšlet!

Pozemský úkol začíná! Z tohoto důvodu slyšte dále: Nesmím míti k tomuto úkolu lidi, kteří jsou na svém stanovišti ještě vnitřně závislí na někom jiném nebo kteří se, stojíce na svém místě, ještě sami drží uvázaní na někoho jiného tak, že mohou býti zneklidňováni nebo ovlivňováni v rozhodnutích při výkonu služby!

Proto roztínám dnes duchovně všechna pouta, také pouta manželská a rodinná, která by kdy mohla býti vyvolenému ke službě Grálu nebezpečná. Nadále směji zůstatí spolu na zemi jen ti, kteří se vzájemně ve svém úkolu neruší. Snadné je to pro ty, kteří poznají vážnost úkolu a kteří skutečně poctivě chtějí.

Tento řez se projevuje v hrubohmotném posledním soudu *pozemsky*. Bude to bolestivé pro ty, jichž se to týká, ale oni jsou vinni, neboť to mohli snadno změnit.

Toto nebezpečí platí jako největší pro povolané a já mu tímto již nyní čelím a mnohé tím zachraňuji před zřícením.

Přemýšlejte nad tím, je to dění, jehož velikost musíte poznat v jeho dalekém rozsahu. Nesplnění bude nyní státi pozemský život, ať je to kdokoli.

Osvobodte se ode všeho, co jest s to vás odlákat, i ve všedních zvyklostech. Jest již jen služba, jinak pro vás není nic na této zemi! Vyvolení! Pomněte svého slibu! Ani muže, ani ženu, bratra, sestru, ani přítele se nesmíte snažit postavit nad úkol, abyste splnili, co *já* říkám! Vpravdě nejste pro ně na zemi, ale pro službu! Ani na okamžik se na to nesmí zapomenout, natož zakolísat! To platí přirozeně také pro všechno, co říká Maria ve svém vysokém úkolu, neboť já stojím současně také v ní!

Nadále ode mne neuslyšíte již žádné rady. Na otázky nebudu dávat odpovědi! Čas uplynul! Snažte se v Poselství, v přednáškách, které budete mít stále k dispozici, *poznat a prožít mou vůli!*

Vše jest tam řečeno! Hledání jest nyní pouze vaším úkolem!

Namáhejte se, neboť se již nemáte ptáti, nýbrž musíte nyní věděti! Neboť já musím nyní požadovati!

Ze Světla přišlo před velmi krátkou dobou varování jako zákon: Kdo nyní nesplní zcela bezpodmínečně vůli, ba přání vyslance Božího, ten to má pocítiti na vlastním těle!

Ze Světla jest viděno, že tomu vůbec nijak jinak mezi pozemskými lidmi nejde, chci-li plně splniti svou pozemskou úlohu.

Mimo to jest to zvěstování začátku silnějšího záření Božského Světla, které nastane skrze mne, a to zákonitě podmiňuje účinek tohoto přísného druhu, protože vůči Božskému paprsku lze se jen dobrovolně podvoliti nebo zlomiti.

Blaze vám, jestliže jste mi správně porozuměli!

Modleme se:

Otče, svaté jsou Tvé zákony! Jsou nejvěrnějšími a nejneovlivnitelnějšími pomocníky k naplnění Tvého díla. V nich chci zvítěziti, chci budovati Tvou říši.

Amen.